

Της Ευφροσύνης Παυλακούδη

Πλαισιωμένη από 600 Ιταλούς δημάρχους, σχεδόν όλων των πολιτικών αποχρώσεων, αποθεώθηκε το βράδυ της Τρίτης, 10/12, στο Μιλάνο η ισόβια γερουσιαστή και επιζήσασα του Ολοκαυτώματος Λιλιάννα Σέγκρε, στην εντυπωσιακή σε παλμό εκδήλωση που διοργάνωσαν οι πρώτοι πολίτες των ιταλικών πόλεων ενάντια στο μίσος στην κοινωνία και τις απειλές, των οποίων αυτή η εμβληματική γυναίκα έχει αποτελέσει κύριο στόχο το τελευταίο διάστημα.

Αξίζει να σημειωθεί ότι αρκετοί δήμαρχοι προέρχονταν από τις παρατάξεις Λέγκα, Forza Italia, Αδέλφια της Ιταλίας, οι οποίες στο Κοινοβούλιο καταψήφισαν την πρόταση να συσταθεί μία επιτροπή, με επικεφαλής τη Σέγκρε, με αντικείμενο την καταπολέμηση του μίσους και του αντισημιτισμού.

«Θέλουμε να διαμηνύσουμε με ένταση σε όλους πως δεν πρόκειται να αποδεχούμε κανενός είδους φανατισμό. Ο μοναδικός φανατισμός που εμείς οι δήμαρχοι της χώρας αποδεχόμαστε είναι εκείνος υπέρ της ελευθερίας, της δημοκρατίας και του σεβασμού προς τον άλλο», τόνισε από το βήματος, εκπροσωπώντας τους δημάρχους, ο πρώτος πολίτης του Μπάρι, Αντόνιο Ντεκάρο.

Από την πλευρά της η Σέγκρε, που επέζησε από το Άουσβιτς ως παιδί, απευθυνόμενη στο πλήθος, επισήμανε: «Έχω γνωρίσει το μίσος. Ξέρω τι θα πει να είσαι απόβλητος σε μια κοινωνία που πιστεύεις ότι ανήκες. Βρισκόμαστε εδώ όμως για να μιλήσουμε για αγάπη κι όχι για μίσος. Ας αφήσουμε αυτό στους ανώνυμους του πληκτρολογίου».

Στη χώρα μας πάλι και ενώ ο αντισημιτισμός έχει εκφραστεί με την άνοδο νέο-Ναζιστικών δυνάμεων, την αντισημιτική ρητορική σε ακραία μέσα του Τύπου και του διαδικτύου, καθώς και με αλλεπάλληλες βεβηλώσεις και τον εμπρησμό εβραϊκών στόχων, όπως είναι οι Συναγωγές και τα νεκροταφεία, δεν έχει υπάρξει ούτε μια στοιχειωδώς ανάλογη εκδήλωση, με τέτοια μάλιστα μαζικότητα και επισημότητα όπως αυτή στην Ιταλία με αφορμή την στοχοποίηση από ακραίους της Λιλιάννα Σέγκρε.

Κάθε φορά διάφοροι φορείς της Πολιτείας στον τόπο μας καταδικάζουν τα αποτρόπαια γεγονότα και μετά άκρα του τάφου σιωπή. Κι έπειτα κι άλλοι βανδαλισμοί και άλλες πράξεις πρωτοφανούς βαρβαρότητας, απανωτές εκδηλώσεις αντιεβραϊσμού και αντισημιτισμού να καταγράφονται στα ελληνικά

μίντια ωσάν να πρόκειται για ένα χιλιοπαιγμένο σίριαλ που οι θεατές όμως έχουν βαρεθεί να παρακολουθούν.

Τι χρειάζεται άραγε για να καταδικάσει σύσσωμη η ελληνική κοινωνία τέτοια φαινόμενα; Γιατί οι διάφορες εκδηλώσεις μνήμης του Ολοκαυτώματος που γίνονται ανά διαστήματα από τοπικούς φορείς, δεν έχουν ευαισθητοποιήσει τον κόσμο και ιδίως τη νεολαία για τον αντισημιτισμό στη χώρα μας;

Και να πει κανείς ότι τα τελευταία χρόνια δεν έχουν ληφθεί κάποια ενθαρρυντικά μέτρα από τις ελληνικές αρχές. Τουναντίον. Η «Ημέρα Μνήμης των Ελλήνων Εβραίων Μαρτύρων και Ηρώων του Ολοκαυτώματος» καθιερώθηκε με ομόφωνη απόφαση της Βουλής τον Ιανουάριο του 2004. Τον Σεπτέμβριο του ιδίου έτους υιοθετήθηκε τελικά ο πολυαναμενόμενος αντι-Ρατσιστικός Νόμος που προσδιορίζει οποιαδήποτε αντισημιτική έκφραση ως σημαντικό αδίκημα. Το Ολοκαύτωμα είναι δε βασικό κεφάλαιο της διδακτικής ύλης στα σχολικά βιβλία στην Ελλάδα, ενώ ο αριθμός των μαθητών που επισκέπτονται εβραϊκά μουσεία στην χώρα, αλλά και το Άουσβιτς έχει αυξηθεί σημαντικά.

Γιατί λοιπόν δεν μπορούμε να ενωθούμε για να απορρίψουμε τον αντισημιτισμό και για να φωνάξουμε όλοι μαζί «Λεολάμ Λό!» «Ποτέ Ξανά!»; Το ερώτημα δεν είναι ρητορικό, αλλά ουσιαστικό και στοιχειώδες για τον κάθε δημοκράτη που γνωρίζει πολύ καλά ότι φέρει την ευθύνη για να μην επαναληφθεί ποτέ αυτή η απάνθρωπη σελίδα της Ιστορίας.

Η ακροδεξιού τύπου συνωμοσιολογία περί του Ολοκαυτώματος και ο αντισημιτισμός δεν επιδέχονται δικαιολογιών ή πολιτικών αφελέστατων -τάχα-ερμηνειών. Και ο κάθε Εβραίος συμπολίτης μας δεν είναι ούτε ξένο σώμα, ούτε κατώτερος μας, αλλά ισότιμο μέλος της κοινωνίας/οικονομίας μας που δεν έχει απολύτως κανένα λόγο να απολογείται για το θρήσκευμά του. Αυτό ορίζει άλλωστε και το Σύνταγμα της χώρας σημειωτέον, που κάποιοι ξεχνούν βολικά, αν όχι επικινδύνως.

Είναι σημαντικό, λοιπόν, να ενισχυθούν τα αντανakλαστικά των πολιτών για μηδενική ανοχή σε κάθε μορφή αντισημιτικής ρητορικής, αλλά και να καλλιεργηθεί μια κουλτούρα μνήμης, όχι μόνο για τα θύματα του Ολοκαυτώματος, αλλά για το πώς η εβραϊκή πολιτιστική κληρονομιά συνέβαλε στη διαμόρφωση της ελληνικής και ευρωπαϊκής αντιστοιχώς.

ΠΗΓΗ: [ιστοσελίδα LIBERAL, 17.12.2019](#)